

do Santiaga urazit za méně než šest a půl dne. Kromě sportovců cesta láká také buddhisty, příznivce ezoteriky, umělce, zájemce o osobní rozvoj a další svobodomyšlné lidi.

Středověcí poutníci by se jistě divili a ne jeden inkvizitor by i polínko na hranici přiložil, každopádně taková je realita. Svět se mění a camino se mění s ním. Také díky tomu cesta neskončila jen v učebnicích dějepisu jako oblíbená kratochvíle středověkého člověka, ale existuje dodnes. Po stovkách let, kdy bylo camino prakticky zapomenuté, se před půlstoletím znovu začalo probouzet k životu. Spousta poutníků se mnou jistě bude nesouhlasit, ale mě tahle současná rozmanitost fascinuje. Můžu díky ní poznat celý svět na jednom místě a putovat také s lidmi, se kterými mám jen málo společného.

Popili jsme instantní kávu a probrali se u toho poličkou s odloženými věcmi. Ležely na ní i přezůvky, a protože jsem svoje zapomněl doma, vzal jsem si je do batohu. „Seslala mi je cesta,“ jak by jistě poznamenal majitel stánku. Norberta ze všeho nejvíc zaujala podprsenka obřích rozměrů. Když si ty dva padáky spíchnuté k sobě vzal do ruky, začal jsem přemýšlet, jaké tajemství přede mnou tenhle zdvořilý Kanadan skrývá. Jako obvykle ale jen hledal slova pro přiléhavý komentář.

„Koukám, že každý získává svobodu nějak jinak,“ prohlásil a vrátil podprsenku zpátky.

Zbytek dne jsme strávili putováním po jedné z nejlépe zachovalých římských silnic z celého camina. Stačí se dívat pod nohy a každou chvíli si všimnete úseku vydlážděného plochými kameny. Jakkoli to zní neuvěřitelně, právě po nich kdysi jezdila kola římských vozů a cinkaly o ně podkovy koní, kteří je poháněli. Kromě nich na kameny dopadaly sandály římských legionářů, bosé nohy dětí, dřeváky či kožené střevíce poutníků a kopýtka všemožných hospodářských zvířat.

Kůži na podrážkách bot dnes vystřídala guma a do kraje se namísto zvonění podkov rozléhá cinkání hrotů chodeckých holí. Ovšem kameny jsou věčné a poutníkům slouží pořád stejně dobře. A spolu s nimi také jeden dobový most, který jsme přešli zrovna ráno.

„Kéž by se dneska taky stavělo takhle poctivě,“ komentoval to Norbert. Ve skutečnosti se silnice podle Římanů stavějí i v současnosti, protože dosud nikdo nic lepšího nevymyslel. Skupina cestářů před dvěma tisíci roky každopádně odvedla tak dobrou práci, že si toho lidé všímají dodnes. Tuším, že by z nás tihle pečliví řemeslníci měli radost.

Když jsme večer dorazili do města Estella, naše cesty se rozdělily. Oba jsme se rozhodli dopřát si to, co považujeme za luxusní ubytování. Pro Norberta to byl hotel, pro mě nejdražší albergue ve městě. Když jsme si tiskli pravice na rozloučenou, Norbert mi druhou ruku položil na rameno.

„Jako špatný terapeut ti dám ještě jednu radu. Poslední, slibuju! Mně ale v životě hodně pomohla,“ prohlásil. „Nikdy se nikoho neptám na jeho povolání. Je to totiž ta nejsilnější škatulka, podle které soudíme ostatní. Když nevíš, jakou práci lidi dělají, vedeš s nimi zajímavější konverzace.“

Než jsem stihl odpovědět, Norbert už uháněl do centra města.